

dictis, sed querelis, & expositulationibus certabo, nec tam de causa, quam superioribus argumentis optimè constitutam, & in tuto jam positam arbitror, quàm de me ipso privatim, & nonnullis meis civibus, ac ipsa de Patria pauca dicam. Et primò quidem, quòd me ignotum appellat, facile ignosco homini in amplissimo doctrinarum omnium theatro versanti, & magno conatu, an etiam viâ, & ratione, ipse viderit, ad famam, ac nominis æternitatem nitenti. Monere tamen non omittam, ut cautè agat, & quantum in se negotii suscipiat, etiam arque etiam consideret, nec verò se utcunque notum, & celebrem esse, rem admodum præclaram, & viro sapienti expetibilem putet. Id quod sine dubio scriptorem rerum gestarum (inter quos ille nomen suum, ut audio, professus est) propter effusa hominum omnis ordinis in hoc genus litterarum studia extemplo sequitur, neque enim sine fama, incertum bona, an mala, cæterum ampla, & perpetua esse potest. non ergò de magna, atque æterna ei fama, quæ invitum etiam manet; sed de bona, & prospera laborandum est: ad eam porrò, nisi in sua historia conscribenda haud paulò majore diligentia, consiliòque utetur, quàm in hac agendi causa usus est, nullo pacto perveniet. Nec minùs libenter errori illius de mea ætate veniam tribuo, cùm hominem quinquaginta amplius annos natum, credo juveniliū studiorum meorum commemoratione deceptus, juvenem vocat; &

O mihi præteritos referat se Iuppiter annos!

cùm hæc audio, interdum exclamo. illud animo satis æquo ferre non possum, quod in patriam meam, non id exigentibus causæ suæ rationibus, gratuitò injurius est, cùm eam urbem Dalmatiæ ignobilem esse affirmat. Sed prius quam ad agendam publicam Civitatis causam descendo, adhuc pauca tecum privatim expositulare animus est. Inclementer omnino facere vidèris, ne dicam inurbanè, quòd Zippicos, Cives meos, homines ignotos, & obscuros nominas, quorum familiæ à majoribus, & opibus, & honoribus, & ab artium doctrinæque cultu abunde superest, quo se ab hac tua contumelia tueantur; sed ut ea quæ fortunæ sunt, missa faciam, nihil ne movet animum tuum Coriolani Cippici commemoratio, à Typographo Patavino cum laude facta? cui sine dubio egrègiè respondere comperimus opusculum illud non inelegans de rebus in Asia gestis, nisi tuam unam historiam lectu, & cognitu dignam existimes: sed habe aliud ingenii monumentum hujus ipsius Coriolani in Vaticana Bibliotheca, ubi inter alios clarorum Poetarum lusus carmen hoc reperiri accipio:

Qualem fons suus, & ruina disci,

*Et dens fulminei peremit apri :
 Qualem sustulit armiger Tonantis :
 Et sterunt Berecynthii Leones :
 Et frustra miser Hercules vocavit.
 Hoc Quaterius, heu, jacet sepulchro,
 Jam laus, nunc dolor urbis uniuersa.
 Sed fles. hoc satis est. abi Viator.*

Hunc non vulgaris impetum spiritus, & ingenii non medio-
 criter eruditi foetum apud te, quæso, diligenter expende, & im-
 prudentem, homini tantâ doctrinæ elegantia, quantam in eo
 fuisse vel ex hac parua verborum clausula necesse est, maledixisse
 poeniteat. Sed vereor ne hac ipsa veteris hujus codicis domini
 eruditione ad causam fragmenti premendam abutare, &, quid
 ita factum sit, exclames, ut solus tanto thesauro, cujus pretium
 non ignorasset, incubaverit, non eo se reperto sit gloriatus, non
 protulerit, non vulgaverit? Expectabam ut adderes, non im-
 presserit, non typis edi curaverit; cum nondum ullus typorum,
 nullus in scribendo formarum usus esset. Pergitîsne omnium
 temporum, omniûmque morum rationem confundere, & quid
 cuique conveniens, quid proprium sit, aut negligere, aut igno-
 rare, & qua facie rem litterariam hodie cernitis, eâdem semper
 fuisse judicare? Sed jam ad publicum patriæ meæ negotium ac-
 cedam. Qua in re quoniam turpe est patritio, ut ait ille, viro
 jus in quo versatur ignorare, ne, quæso, molestè feras si te officii
 tui tantisper admoneam, & in rerum, quodque Historiam scri-
 bere professò non minori curæ esse debet, locorum cognitione
 non admodum esse versatum ostendam.

Tragurio meo, si nescis, quæ summa sapientum judicio urbibus
 esse solet, nobilitas est: Primum ob vetustatem originis, quæ ab
 usque anno bis millesimo repetatur, quo tempore Syracusii, Dio-
 nysio tyranno post porrectas ad vicinam Italiam opes Adriatici
 maris imperium animo agitante, Issum urbem, insulæ quam ad
 sedes figendas delegerant cognominem, condidere; à quibus mox,
 abundante sobolis copiâ in vicina Illyrici continente, Tragurium,
 & Epetium colonizæ deductæ sunt. hoc autem apud Polybium &
 Strabonem vetustissimos, & gravissimos auctores, si voles, invenies.
 Deinde ob conditorum gloriam, qui per ea tempora & opum ma-
 gnitudine, & rebus gestis clarissimi habiti sunt. Quanti autem ad-
 versus lutum, quo tu hanc civitatem involvis, est, principem
 illam fuisse inferendæ in oram Illyricam illius tractus humanita-
 tis, & litterarum? quod illi bonum ex monstrato erudito vitæ
 cultu, & mansuetis Græcorum moribus accidisse necesse est:
 quandoquidem ad temperandam ac veluti cicurandam ejus vici-